

Prejudiciële vraag

Moet artikel 204, lid 1, sub a, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd, dat dit ook het verzuim betreft van de verplichtingen die pas na de zuivering van de toegepaste douaneregeling moeten worden vervuld, zodat de schending van de verplichting, het controlekantoor binnen 30 dagen na afloop van de aanzuiveringstermijn de zuiveringsafrekening over te leggen bij invoergoederen die in het kader van een actief veredelingsverkeer volgens de schorsingsregeling tijdig gedeeltelijk opnieuw zijn uitgevoerd, tot gevolg heeft dat een douaneschuld voor de volledige hoeveelheid aan te zuiveren invoergoederen ontstaat, voor zover niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 859, punt 9, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 tot vaststelling van een aantal uitvoeringsbepalingen van verordening (EEG) nr. 2913/92 ⁽²⁾, in de bij artikel 1, punt 30, sub b, van verordening (EEG) nr. 993/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 ⁽³⁾ gewijzigde versie?

⁽¹⁾ PB L 302, blz. 1.

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 253, blz. 1).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 993/2001 van de Commissie van 4 mei 2001 tot wijziging van verordening (EEG) nr. 2454/93 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 141, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden op 2 juni 2010 — Residex Capital IV CV tegen Gemeente Rotterdam

(Zaak C-275/10)

(2010/C 246/30)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Residex Capital IV CV

Verweerster: Gemeente Rotterdam

Prejudiciële vragen

Strekt het bepaalde in de laatste zin van artikel 88, lid 3, EG, thans artikel 108, lid 3, VWEU, ertoe dat, in een geval als het onderhavige waarin de onrechtmatige steunmaatregel is uitgevoerd doordat aan de kredietgever een garantie is verstrekt met als gevolg dat de kredietnemer in staat was van die kredietgever een krediet te verkrijgen dat hem onder normale marktcondities niet ter beschikking zou zijn gesteld, de nationale rechterlijke instantie in het kader van haar verplichting tot ongedaanmaking van de gevolgen van die onrechtmatige steunmaatregel, gehouden, althans bevoegd is tot ongedaanmaking van de garantie, ook indien dit laatste niet tevens ertoe leidt dat het onder de garantie verleende krediet wordt ongedaan gemaakt?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Handelsgericht Wien (Oostenrijk) op 3 juni 2010 — Martin Luksan/Petrus van der Let

(Zaak C-277/10)

(2010/C 246/31)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Handelsgericht Wien

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Martin Luksan

Verwerende partij: Petrus van der Let

Prejudiciële vragen

1. Moet het Unierecht inzake auteursrecht en naburige rechten, in het bijzonder artikel 2, leden 2, 5 en 6, van richtlijn 92/100/EEG ⁽¹⁾, artikel 1, lid 5, van richtlijn 93/83/EEG ⁽²⁾, en artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/116/EG ⁽³⁾ juncto artikel 4 van richtlijn 92/100/EEG, artikel 2 van richtlijn 93/83/EEG, en artikel 2, 3 en 5, lid 2, sub b, van richtlijn 2001/29/EG ⁽⁴⁾, aldus worden uitgelegd dat de exploitatierechten van reproductie, uitzending per satelliet en andere mededeling aan het publiek door middel van de beschikbaarstelling aan het publiek in ieder geval van rechtswege rechtstreeks (oorspronkelijk) aan de hoofdregisseur van een cinematografisch of audiovisueel werk of aan andere door de wetgever van een lidstaat vastgestelde filmauteurs toekomen en niet — rechtstreeks (oorspronkelijk) en uitsluitend — aan de filmproducent? Zijn wetgevingen van lidstaten die de exploitatierechten van rechtswege rechtstreeks (oorspronkelijk) en uitsluitend aan de filmproducent toewijzen, in strijd met het Unierecht?

Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord:

2a. Blijft het naar Unierecht ook met betrekking tot andere dan huur- en uitleenrechten aan de wetgevers van de lidstaten voorbehouden, met betrekking tot aan de hoofdregisseur van een cinematografisch of audiovisueel werk of aan andere door de wetgever van een lidstaat vastgestelde filmauteurs toekomende exploitatierechten in de zin van punt 1 voorbehouden te voorzien in een wettelijk vermoeden van overdracht van deze rechten aan de filmproducent en — zo ja — moet dan aan de in artikel 2, leden 5 en 6, van richtlijn 92/100/EEG juncto artikel 4 van deze richtlijn vastgestelde voorwaarden worden voldaan?

2b. Is het oorspronkelijke bezit van het recht met betrekking tot de hoofdregisseur van een cinematografisch of audiovisueel werk of andere door de wetgever van een lidstaat vastgestelde filmauteurs ook van toepassing op het door de wetgever van een lidstaat toegekende recht op passende vergoeding zoals de in § 42b van het Urheberrechtsgesetz (Oostenrijkse wet op het auteursrecht; hierna: „UrhG”) bedoelde zogenaamde thuiskopievergoeding voor blanco cassettes, respectievelijk op het recht op een billijke compensatie in de zin van artikel 5, lid 2, sub b, van richtlijn 2001/29/EG?

Indien vraag 2b bevestigend wordt beantwoord:

3. Blijft het naar Unierecht aan de wetgevers van de lidstaten voorbehouden met betrekking tot het aan de hoofdregisseur van een cinematografisch of audiovisueel werk of aan andere door de wetgever van een lidstaat vastgestelde filmauteurs toekomende recht in de zin van punt 2 te voorzien in een wettelijk vermoeden van overdracht van dit recht op vergoeding aan de filmproducent en — zo ja — moet dan aan de in artikel 2, leden 5 en 6, van richtlijn 92/100/EEG juncto artikel 4 van deze richtlijn vastgestelde voorwaarden worden voldaan?

Indien vraag 3 bevestigend wordt beantwoord:

4. Is de wettelijke regeling van een lidstaat verenigbaar met de bovengenoemde unierechtelijke bepalingen inzake auteursrecht en naburige rechten, wanneer zij aan de hoofdregisseur van een cinematografisch of audiovisueel werk of aan andere door de wetgever van een lidstaat vastgestelde filmauteurs weliswaar een recht op de helft van het wettelijke recht op

vergoeding toekent, maar dit recht door onderhandeling voor wijziging vatbaar en derhalve voor afstand vatbaar is?

- (¹) Richtlijn 92/100/EEG van de Raad van 19 november 1992 betreffende het verhuurrecht, het uitleenrecht en bepaalde naburige rechten op het gebied van intellectuele eigendom (PB L 346, blz. 61).
- (²) Richtlijn 93/83/EEG van de Raad van 27 september 1993 tot coördinatie van bepaalde voorschriften betreffende het auteursrecht en naburige rechten op het gebied van de satellietomroep en de doorgifte via de kabel (PB L 248, blz. 15).
- (³) Richtlijn 2006/116/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende de beschermingstermijn van het auteursrecht en van bepaalde naburige rechten (gecodeerde versie) (PB L 372, blz. 12).
- (⁴) Richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij (PB L 167, blz. 10).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal Supremo (Spanje) op 7 juni 2010 — Telefónica de España S.A./Administración del Estado

(Zaak C-284/10)

(2010/C 246/32)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Telefónica de España S.A.

Verwerende partij: Administración del Estado

Prejudiciële vraag

Is het de lidstaten krachtens richtlijn 97/13/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 10 april 1997 betreffende een gemeenschappelijk kader voor algemene machtigingen en individuele vergunningen op het gebied van telecommunicatiediensten, en in het bijzonder krachtens artikel 6 ervan, toegestaan de houder van een algemene machtiging de betaling van een jaarlijkse vergoeding op te leggen, berekend naar een percentage van ten hoogste 2 % van de in het betrokken boekjaar gefactureerde bruto-exploitatie-inkomsten, die is bestemd ter dekking van de kosten, daaronder begrepen de beheerkosten, van de telecommunicatiecommissie ter zake van de toepassing van het stelsel van algemene machtigingen en vergunningen, zoals was bepaald in artikel 71 van wet nr. 11/1998 op de telecommunicatie van 24 april 1998?

(¹) PB L 117, blz. 15.